

Sygn. akt I C 832/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Julita Preis

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Beska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 r. w Chełmnie

sprawy z powództwa B. (...) (...) w G.

przeciwko W. D.

przy udziale Fundacji Pomocy (...) z siedzibą w T.

o zapłatę

orzeka:

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda B. (...) (...) G. na rzecz pozwanego W. D. kwotę 2417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) z tytułu kosztów procesu .

III. Oddala wniosek Fundacji Pomocy (...) z siedzibą w T. o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego

UZASADNIENIE

Powód B. (...) (...) w G. w pozwie wniesionym dnia 20 października 2015 r. domagał się zasądzenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego W. D. kwoty 16.457,31 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 16.321,24 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu gotówkowego zawartej w dniu 16 marca 2009 r. pomiędzy pozwanym, a (...) Bank S.A, który z dniem 23 września 2011 r. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A. Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego, w dniu 31 marca 2014 r. (...) Bank (...) S.A. dokonał na rzecz powoda przelewu przysługującej mu wobec strony pozwanej wierzytelności. Powód wyjaśnił, iż nabył wierzytelność w łącznej kwocie 14.728,27 zł, na którą składa się kapitał w wysokości 9.503,09 zł, odsetki umowne naliczone przez bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwanym umowy w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności w wysokości 4.951,11 zł, 138,00 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu, monitoringiem płatności oraz kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy w wysokości zgodnej z jej treścią, a także kwota 136,07 zł tytułem zasądzonych i niewyegzekwowanych przez poprzedniego wierzyciela kosztów procesu związanych z opatrzeniem bankowego tytułu egzekucyjnego sądową klauzulą wykonalności oraz kosztów egzekucyjnych poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, lecz nie wyegzekwowanych w toku egzekucji, które powód nabył na podstawie ww. umowy sprzedaży. Wskazał, iż od dnia nabycia wierzytelności powód kontynuował

naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Wyjaśnił, że łączna kwota zadłużenia pozwanego wynosi 9.503,09 zł z tytułu kapitału, 6.680,15 zł tytułem odsetek oraz 274,07 zł tytułem kosztów i jest ona w całości wymagalna. Powód podniósł, że w związku z faktem, iż pozwany był wzywany do zapłaty i nie uścił na rzecz powoda żądanej kwoty, skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego okazało się konieczne i uzasadnione.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 marca 2016r. (...)orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia pozwany W. D. złożył sprzeciw, wskazując, iż nie zgadza się z wydanym nakazem zapłaty, bowiem uważa, że (...) Bank (...) S.A naruszył prawo sprzedając jego zadłużenie. Jego zadłużenie było bowiem już przedmiotem egzekucji komorniczej z wniosku (...)(...) a obecnie po sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda wystąpił on ponownie z pozwem o zapłatę, co nie powinno mieć miejsca. Pozwany wskazał, iż jest osobą ciężko chorą oraz próbował kontaktować się bankiem, co nie przyniosło żadnego rezultatu. Pozwany zakwestionował także rozszczenie odsetkowe podnosząc, iż niezasadna jest zapłata odsetek od zaległych odsetek.

W odpowiedzi na sprzeciw powód, pismem procesowym z dnia 21 sierpnia 2017 r., odnosząc się do argumentacji pozwanego dotyczącej jego trudnej sytuacji życiowej wskazał, że nie ogranicza ona prawa powoda do dochodzenia przysługujących mu wierzytelności. Nadmienił, iż zarzut strony pozwanej, że przedmiotowa wierzytelność była już przedmiotem egzekucji komorniczej jest niezasadny, gdyż na podstawie wydanego bankowego tytułu egzekucyjnego komornik może prowadzić egzekucję jedynie na wniosek wierzyciela będącego bankiem, a powód jako, że nie jest tego rodzaju instytucją nie posiada innej możliwości jak uzyskanie tytułu wykonawczego w drodze postępowania sądowego. Wywodził, że bankowy tytuł egzekucyjny nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej, a powód ma prawo do wszczęcia postępowania na zasadach ogólnych. Podkreślił, że w niniejszym postępowaniu przedłożył dokumenty wskazujące na wysokość istniejącego, a niewykonanego zobowiązania. Szeroko wyjaśnił również sposób naliczania odsetek zarówno przez pierwotnego wierzyciela, jak i przed samego powoda oraz strukturę zadłużenia pozwanego.

Pismem z dnia 4 września 2017 r. pozwany działający przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Dodatkowo pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia. Pozwany wskazał, że powód wystąpił z pozwem do Sądu dopiero w dniu 06 lutego 2016 r., a mając na względzie skuteczny wpływ do tego momentu trzyletniego terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia, stosownie do treści przepisu art. 118 kc liczonego od dnia wymagalności roszczenia tj. od dnia, w którym uprawomocniło się postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu wystawionemu przez wierzyciela pierwotnego bank jest usprawiedliwionych podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia roszczenia powoda. Pozwany wskazał także, że pomimo dokonania przelewu wierzytelności nie doszło do wstąpienia nabywcy w miejsce wierzyciela pierwotnego prowadzącego egzekucję i upadł skutek w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia poprzez wszczęcie egzekucji. Nie jest bowiem słuszne, by cesjonariusz, który nie może kontynuować egzekucji, korzystał ze skutków, z którymi się o nią wiązała. Wyjątkowe uprawnienia banku do uzyskania tytułu egzekucyjnego poza postępowaniem rozpoznawczym nie może być bowiem interpretowane rozszerzająco i każdy cesjonariusz musi się z tym liczyć.

W dniu 12 stycznia 2018 r. przystąpienie do sprawy zgłosiła organizacja pozarządowa - Fundacja Pomocy (...) z siedzibą w T., wnosząc o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu fundacja uargumentowała swoje przystąpienie do procesu mając na uwadze swoje cele statutowe, jakim w szczególności jest ochrona praw zadłużonych konsumentów. Szeroko wskazała na sytuacje, w których najczęściej dochodzi do umorzeń postępowań sądowych wskutek cofnięć pozwów po wydaniu w sprawach nakazów zapłaty, co stanowi działanie zmierzające do obejścia prawa i ostatecznie nie prowadzi do merytorycznego rozpoznania spraw.

Pismem z dnia 7 lutego 2018 r. pełnomocnik powoda zgłosił opozycję wobec przystąpienia organizacji pozarządowej do strony pozwanej podnosząc, że nie posiada ona interesu prawnego we wstąpieniu do sprawy w charakterze

interwenienta ubocznego także wobec braku wykazania, że strona pozwana jest osobą nieporadną, ubogą i znajdującą się w trudnej sytuacji życiowej. Nadto jest ona także reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Fundacja (...), pismem z dnia 12 lutego 2018 r., sprostowała oczywistą omyłkę pisarską, jaka zaszła w uprzednio skierowanym do Sądu piśmie wskazując, iż wnosi o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wraz z pismem przedłożyła również statut Fundacji Pomocy (...) z siedzibą w T.. W odpowiedzi na opozycję, fundacja podtrzymała wniosek o przyłączenie się do niniejszego postępowania wywodząc, że przepisy o opozycji nie znajdują zastosowania w zaistniałej sytuacji procesowej, a organizacja pozarządowa nie ma obowiązku przedstawiania swojego interesu prawnego.

Postanowieniem na rozprawie mającej miejsce w dniu 5 września 2018 r. Sąd oddalił opozycję powoda przeciwko wstąpieniu Fundacji Pomocy (...) z siedzibą w T., do udziału w sprawie.

W dalszym czasie, pismem procesowym z dnia 28 września 2018 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew przeciwko W. D. oraz wniósł o zniesienie terminu rozprawy oraz zwrot połowy opłaty sądowej od pozwu. Nastąpiło to po rozpoczęciu rozprawy, a także kolejnych posiedzeniach jawnych. Pierwsze z nich miało miejsce bowiem dnia 29 sierpnia 2017 r.

Na powyższe cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia przez powoda, zgody nie wyraziła jednak strona pozwana – w piśmie procesowym z dnia 2 października 2018 r., szeroko uzasadniając jego sprzeczność z zasadami współzycia społecznego i zamiar obejścia prawa. Tożsame stanowisko zajęła także organizacja pozarządowa (w piśmie z dnia 10 października 2018 r.).

W dalszym czasie stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 marca 2009 r. pomiędzy W. D. (Pożyczkobiorcą), a (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej numer (...). Zgodnie tą umową Bank udzielił Pożyczkobiorcy pożyczki w kwocie 14 508,58 zł , z czego do dyspozycji Pożyczkobiorcy przekazani kwotę 10.500,00 zł. Oprocentowanie pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosiło 10,90% w stosunku rocznym. W umowie ustalono, że pożyczka wraz z odsetkami spłacana będzie w 48 miesięcznych ratach do dnia 16 – go każdego miesiąca począwszy od 16 kwietnia 2009 r. Wysokość miesięcznej raty wynosiła 374,23 zł. Według umowy spłata całkowita miała nastąpić 16 marca 2013 r. W umowie ustalono też , że za okres opóźnienia w spłacie raty lub w jej części Bank nalicza odsetki od zadłużenia przeterminowanego Wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego jest zmienna i wynosi zawsze czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. W umowie wskazano, że Bank będzie miał prawo wypowiedzieć umowę w razie zwłoki Pożyczkobiorcy z zapłata dwóch pełnych rat, z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia , po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy, listem zwykłym do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Z dniem 23 września 2011 r. (...) Bank Spółka Akcyjna zmienił nazwę na (...) Bank (...) Spółka Akcyjna.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie umowa pożyczki z dnia 16 marca 2009 r. została wypowiedziana przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z dniem 20 stycznia 2012 r.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. w dniu 7 lutego 2012 r. wystawił przeciwko W. D. bankowy tytuł egzekucyjny na łączną kwotę 13.464,35 zł. Następnie tytuł ten, postanowieniem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 29 czerwca 2012 r., został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód : - potwierdzona kopia umowy pożyczki nr (...) z dnia 16 marca 2009 r. – k. 44-47 akt.

- odpis pełny KRS nr (...) – k. 48-55 akt

- załącznik do umowy cesji – k. 12 akt.

- dokumenty w aktach egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Wołominie M. M. o sygnaturze (...)

(...)- M. M. prowadził z wniosku (...) Bank (...) S. A. z siedzibą we W. z dnia 8 października 2012 r. postępowanie egzekucyjne przeciwko W. D., na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez (...) Bank (...) S.A. z dnia 7 lutego 2012 r. i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 29 czerwca 2012 r. Bank wnosząc o wszczęcie egzekucji wskazywał, że na zadłużenie składa się: należność główna w kwocie 9.503,09 zł, odsetki wyliczone na dzień 21 września 2012 r. w kwocie 3.726,74 zł, należne opłaty/koszty i prowizje w kwocie 138,00 zł oraz koszty postępowania procesowego w wysokości 96,52 zł.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2012 r. (...) – M. M. umorzył w całości postępowanie egzekucyjne z uwagi na jego bezskuteczność.

Dowód: dokumenty w aktach egzekucyjnych Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Wołominie M. M. o sygnaturze (...)

W dniu 31 marca 2014 r. została zawarta pomiędzy (...) Bank (...) S.A. we W. (Bankiem) a B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. (Funduszem) umowa przelewu wierzytelności. Na podstawie tej umowy Bank sprzedał Funduszowi przysługujące mu pozbawione wad prawnych, niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne (zwane dalej Wierzytelnościami) , szczegółowo określone w Załączniku nr 5 do Umowy, wynikające z tytułu czynności bankowych dokonanych z osobami fizycznymi, w których dłużnik nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu/poręczenia, określonych w umowie. Ustalono , że wraz z Wierzytelnościami określonymi wyżej na Fundusz przechodzą wszelkie związane z nimi prawa, w tym zwłaszcza roszczenia o odsetki oraz , że Wierzytelności przechodzą na Fundusz w dniu zawarcia Umowy, według stanu na koniec dnia poprzedzającego dzień zawarcia Umowy. W załączniku nr 5 do umowy wskazano , że przedmiotem umowy są m.in. także wierzytelności Banku w stosunku do W. D. wynikająca z umowy nr (...) z dnia 16 marca 2009 r. , która została wypowiedziana dnia 20 stycznia 2012 r. , których dotyczy bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 07 lutego 2012 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności dnia 29 czerwca 2012 r. , w łącznej wysokości 14.728,27 zł, w tym zadłużenie kapitałowe - 9.503,09 zł, odsetki umowne – 1.074,50 z, odsetki karne – 3.876,61 zł, opłaty windykacyjne – 138,00 zł, opłaty egzekucyjne – 136,07 zł.

Dowód: - potwierdzona kopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2014 r. - k. 13-15 i 56 akt,

- załącznik do umowy cesji z dnia 31 marca 2014. – k. 12 i 57-60 akt.

(...) Bank (...) S.A. poinformował W. D. o przelewie wierzytelności z tytułu umowy nr (...) z dnia 16 marca 2009 r. na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G..

Fundusz, w dniu 28 kwietnia 2015 r., poinformował W. D., że w związku z utrzymującym się zadłużeniem w kwocie 16.145,82 zł umowa została zakwalifikowana do grupy spraw, które zostaną skierowane do sądu.

Dowód: - zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności – k. 115 akt.

- pismo z dnia 28 kwietnia 2015 r. – k. 12 akt.

B. (...) (...)w G. w dniu 24 sierpnia 2015 r. wystawił wyciąg ze swych ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że w dniu 31 marca 2014 r. nabył od (...) Bank (...) S.A. wierzytelność w stosunku do dłużnika W. D. z umowy kredytu gotówkowego z dnia 16 marca 2009 r. Wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 16.457,31 zł, w tym kapitał – 9.503,09 zł, odsetki - 6.680,15 zł oraz koszty – 274,07 zł.

Pismem z dnia 4 grudnia 2015 r. W. D. został wezwany do zapłaty łącznej kwoty 16.726,56 zł w terminie do dnia 18 grudnia 2015 r.

Dowód: - wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda – k. 2 akt

- skierowanie sprawy do sądu z dnia 4 grudnia 2015 r. – k. 62 akt.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów oraz dokumentów znajdujących się w aktach egzekucyjnych (...) M. M. o sygnaturze (...) z których Sąd przeprowadził dowód na rozprawie w dniu 5 września 2018 r., którym to dokumentom Sąd w całości dał wiarę, jako, że ich autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez stronę przeciwną.

Sąd zważył, co następuje:

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 16.457,31 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 16.321,24 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Swoje powództwo powód opierał roszczeniach z umowy pożyczki nr (...) zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Bank S.A. z siedzibą we W. z dnia 16 marca 2009 r, który (po uprzedniej zmianie nazwy na (...) Bank (...) S.A.) przedmiotową wierzytelność zbył na rzecz powoda.

Pozwany kwestionował zasadność dochodzonego przez powoda roszczenia podnosząc w szczególności zarzut jego przedawnienia.

Powód wykazał, że pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę pożyczki nr (...) z dnia 16 marca 2009 r. i wykazał nabycie wierzytelności z tejże umowy na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31.03.2014 roku.

Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 1 i 2 kc). Nadto zgodnie z obowiązującym od dnia 09 lipca 2018 r. art. 117 § 2 ⁽¹⁾kc po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (art. 118 kc.). Należy nadmienić , że zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2018 r. , poz. 1104) do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 kodeksu cywilnego, stosuje się przepisy ustawy K. cywilny w brzmieniu dotychczasowym. Termin przedawnienia roszczeń z umowy bankowej wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r. wydany w sprawie (...)) . Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu i polega na tym, że wprowadzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego zaspokojenia. Osoba, przeciwko której przysługuje roszczenie może zatem bez ujemnych konsekwencji prawnych odmówić podjęcia zachowania, do którego jest zobowiązana. Zgodnie z art. 120§ 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wobec braku legalnej definicji wymagalności roszczenia należy się posłużyć definicją tego pojęcia przyjętą w doktrynie prawa cywilnego, zgodnie z którą wymagalność roszczenia to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. W przedmiotowej sprawie co do zasady wymagalność roszczenia nastąpiłaby po dniu doręczenia pozwanemu oświadczenia banku o wypowiedzeniu mu umowy pożyczki. Co prawda wraz z pozwem nie złożono dowodu doręczenia pozwanemu wypowiedzenia umowy nr (...), jednak na wypowiedzenie przedmiotowej umowy pożyczki przez pierwotnego wierzyciela wskazuje powód w uzasadnieniu żądania pozwu , zaś data wypowiedzenia umowy wynika z załącznika do umowy cesji z dnia 31.03.2014 r. , w którym została ona określona jako dzień 20 stycznia 2012 r. (rubryka data wymówienia umowy) . W ocenie Sądu, niewątpliwie roszczenie z umowy pożyczki nr (...) było już wymagalne w dniu wydania bankowego tytułu egzekucyjnego tj. dnia 7 lutego 2012 r. , co potwierdza wniosek egzekucyjny pierwotnego wierzyciela z dnia 21.09.2012 r. skierowany do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie M. M. (akta (...)).

W niniejszej sprawie istotna była także kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia roszczenia . W ocenie Sądu nie doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia w stosunku do pozwanego ze skutkami dla powoda, pomimo tego, że na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności oraz wszczęto i umorzono postępowanie egzekucyjne .Okolicznością niesporną jest, że roszczenia powoda, jako związane z działalnością gospodarczą – przedawniały się z upływem trzech lat. Zatem gdyby bieg terminu przedawnienia nie został przerwany roszczenie winno co do zasady ulec przedawnieniu, najpóźniej z dniem 7 lutego 2015 r. , a zatem przed wniesieniem pozwu (co nastąpiło w dniu 20 października 2015 r.).

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 kc, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Stosowanie zaś do treści art. 124 § 1 i 2 kc po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo, jednakże w razie przerwania przedawnienia przez czynność m.in. przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone. Trzeba także podkreślić, że to na powodzie, a nie na pozwanym, ciążył obowiązek wykazania (art. 6 kc) okoliczności uzasadniających zasadność dochodzonego roszczenia. W przypadku podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia w oparciu o twierdzenia wywiedzione w pozwie, to powód winien się do tego zarzutu odnieść przedkładając dowody przeciwne. Powód natomiast w żaden sposób nie wykazał, że skutecznie może dochodzić roszczenia przed sądem. Strona powodowa nie wykazała, aby następowały jakiegokolwiek przerwy w biegu przedawnienia. W ocenie Sądu, zdarzenia takie jak wszczęcie postępowania egzekucyjnego oraz jego umorzenie, skutkowały co prawda przerwaniem biegu terminu przedawnienia, lecz wyłącznie w stosunku do poprzedniego wierzyciela (...) Bank (...) Spółka Akcyjna. Obecnie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 kc). Zgodnie z ogólnym założeniem, fakt zbycia wierzytelności pozostaje co do zasady bez wpływu na bieg terminów przedawnienia oraz skutki zdarzeń kształtujących ten bieg, które nastąpiły przed dokonaniem cesji. Reguły te nie mają jednak zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Uznaje się, że w razie cesji wierzytelności przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji zachowa swój skutek wyłącznie wobec tych cesjonariuszy, którzy sami mogliby posłużyć się bankowym tytułem egzekucyjnym. W pozostałych sytuacjach przerwę biegu przedawnienia uznaje się za niebyłą - bieg zaś terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wierzytelności określa się na zasadach ogólnych. Powyższe wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., (...) (LEX nr 2067028), a także z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016 r., (...) (LEX nr 2152395). Do wywołania zatem skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Stanowisko to zostało wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. , (...) (LEX nr 1622306), który Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela. Wskazać należy, iż obecnie nie ma możliwości uzyskania klauzuli z przejściem uprawnień na bankowy tytuł egzekucyjny, na podmiot nie będący bankiem. Jak wprost wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r. (...) (LEX nr 864023), nie jest możliwe uzyskanie przez fundusz sekurytyzacyjny klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc, gdy tytułem egzekucyjnym jest bankowy tytuł egzekucyjny. Innymi słowy - uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., (...) LEX nr 106565). Fundusz sekurytyzacyjny, który nie może się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc musi ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Podsumowując, skoro przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a zatem 7 lutego 2012 r. , a powód nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu

egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, to trzyletni termin przedawnienia roszczenia upływał w dniu 7 lutego 2015 r. W tym stanie rzeczy Sąd przyjął, że roszczenie z umowy pożyczki z dnia 16 marca 2009 r. w dacie wniesienia pozwu (20 października 2015 r.) było przedawnione. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i tym samym nie miały do niego zastosowania zmiany wprowadzone już wyżej powoływaną ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. wynikające z art. 5 ust. 4 tejże ustawy, stanowiącego, że roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie - Kodeks cywilny, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,

W ocenie Sądu, w związku z faktem, iż najdalej idącym zarzutem pozwanego był, skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda, rozważenie zasadności pozostałych kwestii spornych stało się bezprzedmiotowe, bowiem już na podstawie przedstawionych powyżej argumentów powództwo podlegało oddaleniu. Przedawnienie należności głównej spowodowało przedawnienie się związanych z nią należności ubocznych, w tym odsetek za opóźnienie. Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji orzeczenia.

Należy nadmienić, iż powód w piśmie z dnia 28 września 2018 r. cofnął powództwo. Nastąpiło to jednakże po rozpoczęciu posiedzenia na które sprawa została skierowana. Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Powód cofnął pozew, ale nie zrzekł się jednocześnie roszczenia, natomiast pełnomocnik pozwanego nie wyraził zgody na cofnięcie pozwu (w piśmie z dnia 2 października 2018 r.), wobec czego to cofnięcie w niniejszej sprawie było nieskuteczne, niezależnie od przesłanek przedstawionych w § 4 art. 203 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II sentencji orzeczenia, na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec powyższego powód, będący stroną przegrywającą w niniejszej sprawie, zobowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 2.417,00 zł, na które składają się koszty zastępstwa procesowego pozwanego według stawki minimalnej w kwocie 2.400 zł, ustalone zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U z 2013, poz. 490), przy uwzględnieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U z 2018 r., poz. 265), oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

W niniejszej sprawie udział swój zgłosiła również organizacja pozarządowa – Fundacja Pomocy (...) z siedzibą w T., która wnosila o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Zgodnie z art. 62 § 2 kpc do przystąpienia organizacji pozarządowych do strony w toczącym się postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej, do której nie mają odpowiedniego zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym. Zatem myśl art. 107 in fine k.p.c. Sąd może przyznać interwientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Kwestia ta nie jest jednak obligatoryjna. W przypadku zgłoszenia takiego wniosku Sąd bada, czy podstawy do jego uwzględnienia w niniejszej sprawie istnieją, odwołując się do ogólniejszych kryteriów - rzeczywistej potrzeby obrony interesów osoby, co do której organizacja przystąpiła. W niniejszej sprawie Sąd stwierdził, że zgłoszenie się organizacji pozarządowej nie miało dużego wpływu na kwestie obrony strony pozwanej i podnoszone zarzuty, gdyż zostały one już podniesione przez profesjonalnego pełnomocnika pozwanego. Zgłosił on bowiem zarzut przedawnienia, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia jak w pkt I sentencji wyroku. Pełnomocnik pozwanego nie wyraził także zgody na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Brak było zatem podstaw w ocenie Sadu do zasądzenia dodatkowo kosztów zastępstwa procesowego od powoda na rzecz organizacji pozarządowej, wobec czego Sad oddalił ten wniosek, orzekając o tym w pkt. III sentencji wyroku.